

ASHLEY POSTON

Sedem rokov medzi nami



MOTÝL

**Sedem
rokov
medzi
nami**

ASHLEY POSTON

**Sedem
rokov
medzi
nami**



VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

The Seven Year Slip

Copyright © 2023 by Ashley Poston
All rights reserved.

Cover illustration © freepik

Translation © Barbora Andrežalová, 2024

Cover design: Zuzana Ondrovičová, Milan Malý

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-368-2

*Pre všetkých milovníkov jedla, ktorým prihoria
aj pukance v mikrovlnke: boli by sme až príliš dobrí,
keby sme vedeli ešte aj variť.*

ZAČIATOK

Moja drahá Clementine

„**TENTO BYT JE ČAROVNÝ,**“ povedala raz teta Analea, sediac vo svojom ušiaku zelenomodrej farby, s vlasmi vypnutými dohora pomocou striebornej spony v tvare dýky. Povedala mi to s nezbednou iskrou v oku, akoby ma vyzývala, aby som sa jej opýtala, čo tým myslí. Práve som dovŕšila osem rokov a myslela som si, že som zjedla celú múdrosť sveta.

Samozrejme, že bol tetin byt čarovný. Teta žila v storočnej budove na Upper East Side, ktorej odkvapy zdobili napoly dolámané kamenné levy, pevne prichytené o stenu budovy. Všetko v byte malo svoje čaro. Napríklad spôsob, akým ráno slnečné lúče zlatisté ako vaječný žltok prenikali do kuchyne. Pracovňa bola miestom, kde sa vždy zmestilo viac kníh, ako bolo vôbec možné. Občas to vyzeralo, že sa už-už idú vyvaliť z polic, a zväzky naukladané na parapete vzdialeného okna siahali tak vysoko, až takmer zaclonili všetko denné svetlo. Na vzdialenej tehlovej stene v obývačke som zase študovala cudzokrajné mapy. Kúpeľňa s dokonalým vysokým oknom a matným sklom, ktoré vytváralo na nebesky modrej stene

dúhu, a vaňou na ozdobných nožičkách s pazúrikmi bola *ideálnym* prostredím na maľovanie. Moje akvarely tam priam ožívali, pigment kvapkal zo štetcov, zatiaľ čo som si predstavovala vzdialené miesta, ktoré som si vždy priala navštíviť. Po večeroch sa zdal byť mesiac z okien tetinej spálne tak blízko, že by som sa ho takmer dokázala dotknúť.

Byť bol skutočne čarovný. Nikto by ma nepresvedčil o opa-ku. Myslela som si však, že čarovným ho robila práve moja teta svojim nevšedným spôsobom života. Život si totiž vždy užívala plnými dúškami a svoju nákazlivú energiu preniesla na všetko, čoho sa dotkla.

„Nie, nie,“ povedala a mávla rukou, v ktorej držala zapálenú marlborku. Dym sa vyvalil z otvoreného okna, vyrušil dva holuby hrkútajúce na parapete a stúpал smerom k jasnej oblohe. „Nemyslím to *obrazne*, moja drahá Clementine. Možno mi spočiatku nebudeš veriť, ale sľubujem, že hovorím pravdu.“

Teta sa naklonila bližšie, jej nezbedný úsmev vystriedal ten úprimný, ktorý jej rozžiaril trblietavé hnedé oči. Vzápätí mi prezradila tajomstvo.

Obed s vydavateľmi

MOJA TETA hovorievala, že ak sa niekam nedokážeš začleniť, tvár sa, že tam patríš, kým sa tak nestane.

Rovnako tvrdila, že si treba pravidelne obnovovať cestovný pas, kombinovať červené víno s mäsom a biele so všetkým ostatným, nájsť si prácu, ktorá nás bude napĺňať, nikdy sa nebrániť láske, pretože tá je len otázkou načasovania, a že treba mieriť poriadne vysoko.

Vždy, vždy mier až na mesiac.

Fungovalo to, pretože nikdy nezáležalo na tom, kde sa práve tetá nachádzala, všade bola ako doma. Pretancovala životom, akoby patrila na každý večierok, zamilovala sa do každého osamelého srdca a našla šťastie v každom dobrodružstve. Skrátka to mala v sebe – turisti sa jej vypytovali na cestu aj v zahraničí, obsluha sa pýtala na jej názor na vína a drahé whisky, slávne osobnosti sa zas pýtali na jej život.

Inokedy, pri návšteve londýnskeho Toweru, sme sa s tetou náhodou ocitli na exkluzívnom večierku v Kráľovskej kaplnke svätého Petra v reľaziach a podarilo sa nám tam zostať vďaka

dobre namierenému komplimentu a extravagantnému náhrdelníku. Stretli sme tam princa z Walesu alebo Nórska alebo odkiaľ, ktorý robil dídžeja. Zvyšok tej noci som si veľmi nepamätala, keďže som vypila príliš veľa predraženej škótskej.

Každé dobrodružstvo s mojou tetou bolo výnimočné. Dokázala všade zapadnúť.

Čo robiť, ak si nie ste istý, ktorú vidličku použiť počas slávnostnej večere? Prizrite sa na osobu vedľa seba. Náhodou ste sa stratili vo svojom rodnom meste? Predstierajte, že ste turista. Ste práve na opernom predstavení, no nikdy predtým ste operu nepočúvali? Prikyvujte a rozprávajte o vibráto vyrážajúcom dych. Sedíte v reštaurácii ocenej michelinskej hviezdou a pijete fľašu červeného vína, ktoré stojí viac ako vaše mesačné nájomné? Okomentujte chuť vína a správajte sa, akoby ste už ochutnali lepšie.

Čo bola v tomto prípade pravda.

Fľaša vína za dva doláre od Trader Joe's mi chutila oveľa viac, ale lahodné drobné chuťovky naukladané na malých tanierikoch mi zážitok vynahrádzovali. Datle obalené v slanine, smažený kozí syr poliaty levanduľovým medom a údené pstruhy, ktoré sa mi rozplývali na jazyku. Celý čas sme sedeli v očarujúcej malej reštaurácii s jemným teplým osvetlením, predné okná boli otvorené, aby k nám prenikali zvuky mesta, na svietnikoch nad nami viseli liany potosovca a papradí. Plecia nám hladil jemný vánok z klimatizácie. Steny reštaurácie boli obložené mahagónom, boxy čalúnené pružnou kožou, na ktorú by sa mi v tejto júnovej horúčave lepili stehná, a keby som si nedala pozor, pri vstávaní by som si spálila kožu. Podnik bol útulný, stoly boli od seba vzdialené tak akurát, takže sme cez neustály šum z kuchyne nepočuli tlmené rozhovory nikoho iného v reštaurácii.

Bola som absolútne očarená.

Fiona, Drew a ja sme sedeli pri malom stole v Olive Branch, reštaurácii s michelinskou hviezdou v SoHo, do ktorej nás Drew lákala už mesiac. Zvyčajne nepatrím medzi ľudí, ktorí si zakladajú na dlhých obedoch, ale bol piatok a dlhovala som Fione, Drewinej manželke, láskavosť. Minulý týždeň som si dovolila vykašľať sa na divadelné predstavenie, na ktoré si Drew brúsila zuby. Drew Torresová bola redaktorka a doslova dychtila po jedinečných a talentovaných autoroch, takže mňa aj Fionu ťahala na tie najčudesnejšie koncerty, divadelné hry a miesta, aké som kedy navštívila. A to fakt nepreháňam, pretože som precestovala štyridsaťtri krajín so svojou tetou, ktorá mala na hľadanie tých najbizarnejších podujatí talent.

Podnik však pôsobil až *mimoriadne* príjemne.

„Toto je oficiálne najfantastickejší obed, aký som kedy jedla,“ vyhlásila Fiona a vložila si do úst ďalšiu datľu v slanine. Z toho, čo sme si zatiaľ objednali, to bol jediný pokrm, ktorý mohla zjesť, pretože surové plátky hovädzieho wagyu neprichádzali pre osobu v siedmom mesiaci tehotenstva do úvahy. Fiona bola vysoká a štíhla žena s dlhými fialovými vlasmi a so snehobielou pleťou. Na líkach sa jej vynímali tmavé pehy a vždy nosila gýčové náušnice, ktoré počas víkendov zháňala po blšákoch. Módnym favoritom dnešného večera boli kovové hady s tabuľkami s nápisom FUCK OFF v papuli. Ich nositeľka patrila k najlepším interným dizajnérom vydavateľstva Strauss & Adder.

Vedľa nej sedela Drew, ktorá si krájala ďalší plátok wagyu. Sama bola čerstvá redaktorka v Strauss & Adder. Mala dlhé kučeravé čierne vlasy a žiarivú hnedastú pokožku. Vždy sa obliekala, akoby sa v roku 1910 chystala navštíviť egyptské archeologické náleziská, a dnešok nebol výnimkou. Jej outfit

pozostával z elastických hnedých nohavíc, vyžehlenej bielej košele na gombíky a trakov.

Ako som tak vedľa nich sedela vo voľnom tričku Eggverything Café z obľúbeného bistra svojich rodičov, svetlých džínsoch a v červených teniskách, ktoré som mala od vysokej školy a podrážku som si už musela prilepiť lepiacou páskou, keďže som sa s nimi odmietala rozlúčiť, necítila som sa bohvieako elegantne. Už tri dni som si neumyla vlasy, suchý šampón síce nie je ideálne riešenie, ale vďaka nemu som stihla prísť do práce načas, takže ho považujem za svojho osobného hrdinu. Som hlavná publicistka vo vydavateľstve Strauss & Adder a plánovačka celou dušou, ale túto vychádzku som si ani náhodou nenaplánovala. Na druhej strane, bol letný piatok a nečakala som, že niekto zostane v kancelárii.

„Je to tu ozaj nóbl,“ súhlasila som. „Oveľa lepšie ako to čítanie poézie vo Village.“

Fiona prikývla. „Páčilo sa mi, že tam svoje nápoje pomenovali po mŕtvych básnikoch.“

Uškrnula som sa. „Emily Dickinsonová mi privodila tú najhoršiu opicu.“

Drew sa zatvárila neuveriteľne hrdo. „Nie je to tu nádherne? Pamätáš si na ten článok z časopisu *Eater*, ktorý som ti poslala? Autorom je James Ashton, tunajší šéfkuchár. Článok je síce už niekoľko rokov starý, ale stále sa skvelo číta.“

„Chceš, aby pre nás napísal knihu?“ opýtala sa Fiona. „Akože... kuchársku knihu?“

Drew sa otázka viditeľne dotkla. „Máš ma za nejakú mušičku? V žiadnom prípade. Kuchárska kniha by bola pre takéhoto slovného virtuóza plytvaním talentom.“

S Fionou sme si vymenili chápané pohľady. Drew tvrdila to isté o divadelnom predstavení, ktorému som sa minulý týždeň

vyhla len o vlások, pretože som sa sťahovala do bytu svojej zosnulej tety na Upper East Side. Fiona mi v sobotu, keď som do výťahu ťahala gramofón, oznámila, že sa už nikdy nepôjde kúpať do mora.

Drew mala totiž jedinečný talent vycítiť *dobrých* autorov bez ohľadu na to, či napísali v minulosti niečo otrasné. Bola geniálna v odhadovaní potenciálu. Úplne sa v tom vyžívala.

Vďaka tomu bola výnimočná. Zaujímal sa o outsiderov a vždy im pomohla zažiariť.

„Prečo sa na seba tak dívate?“ Drew si nás obe podozrievavo premeriavala. „Moje inštinkty sa nemýlili ani v prípade hudobníka, ktorého sme videli minulý mesiac na Governors Island.“

„Drahá,“ nadhodila Fiona opatrne, „ešte stále sa spamätávam z minulotýždňovej divadelnej hry *o mužovi, ktorý mal pomer s delfínom*.“

Drew sa uškrnula. „To bola... chybička. No hudobník bol skvelý! Dokonca aj ten tiktoker, ktorý napísal ten napínavý triler o zábavnom parku. Bude to fenomenálne. A tento kuchár... Cítim to v kostiach, že je výnimočný. Chcem vedieť všetko o onom lete, keď mal dvadsaťšesť rokov – už niečo naznačil v časopise *Eater*, ale túžim počuť viac.“

„Myslíš, že je toho viac?“ spýtala sa Fiona.

„Som o tom presvedčená. Čo ty na to, Clementine?“

Obe na mňa hľadeli s očakávaním.

„Ja som... popravde som ten článok nečítala,“ priznala som sa a Fiona na mňa vrhla prísny pohľad, presne ten, po ktorom bude mať ich dieťa celkom isto nočné mory. V rozpakoch som sklonila hlavu.

„Mala by si!“ ozvala sa Drew. „Precestoval celý svet rovnako ako ty. Spôsob, akým spája jedlo s priateľstvom a so

spomienkami – jednoducho ho chcem.“ Obrátila svoj lačný pohľad ku kuchyni. „Tak veľmi ho chcem.“ Vždy, keď mala Drew v očiach takýto pohľad, bolo nemožné ju zastaviť.

Odchlipla som si zo svojho príliš suchého vína a vzala si do rúk dezertné menu. Hoci sme zvyčajne chodili na obedy spolu – výhoda toho, že pracujete v rovnakej budove ako vaše najlepšie kamošky –, väčšinou sme sa zdržiavali v okolí Midtownu a tamojšie reštaurácie...

Nuž, škoda reči.

Zjedla som viac sendvičov a homárových makarónov so syrom z pojazdných bufetov, než by som si bola ochotná priznať. Midtown bol v lete centrom turistov, takže nájsť miesto na obed kdekoľvek okrem pojazdných bufetov alebo miest v tráve Bryant Parku bolo bez rezervácie takmer nemožné.

„Až sa s ním dohodneš, mala by som na neho jednu otázku,“ povedala som a prstom som ukázala na prvý dezert. „Čo je, dočerta, rozložený citrónový koláč?“

„To je špecialita šéfkuchára,“ informovala nás Drew, zatiaľ čo mi Fiona uchmatla jedálny lístok, aby si o tom prečítala. „Rozhodne ho chcem vyskúšať.“

„Ak je to len plátok citróna posypaný kryštálovým cukrom na cereálnej sušienke,“ ozvala sa Fiona, „tak sa neudržím.“

Jedným okom som skontrolovala čas na mobile. „Nech už je to čokoľvek, mali by sme si to objednať a vrátiť sa späť.“ Povedala som Rhonde, že sa do jednej vrátim.“

„Je piatok!“ namietala Fiona a zašermovala predou mnou dezertným lístkom. „Počas leta v piatky nikto nepracuje. Obzvlášť ak ide o vydavateľstvo.“

„Ja pracujem,“ odsekla som. Rhonda Adderová bola moja šéfká, riaditeľka marketingu a propagácie a spoluvydavateľka. Bola to jedna z najúspešnejších žien v branži. Ak nejaká kniha

mala potenciál stať sa bestsellerom, presne vedela, ako na to. Keď už hovoríme o talente, aby Fiona a Drew pochopili vážnosť mojej situácie, dodala som: „Práve mám troch autorov naraz na knižnom turné. Niečo sa *zaručene* pokašle.“

Drew súhlasne prikývla. „Murphyho zákon.“

„Presne! Murphyho zákon,“ zopakovala som. „A mimochodom, Juliette dnes ráno zasa nariekala kvôli svojmu frajerovi, takže sa ju ako každá správna kolegyňa snažím odbremeniť.“

„Do riti s Romeo-Robom,“ skonštatovala Drew.

„Do riti s Romeo-Robom,“ súhlasila som.

„Keď už sa bavíme o randení...“ Fiona sa trochu narovнала a laktami sa oprela o stôl. Ten pohľad som dobre poznala. Potlačila som povzdych. Naklonila sa ku mne a spýtavo zdvihla obočie.

„Ako sa má Nate?“

Odrazu vyzeral aj môj pohár vína mimoriadne zaujímavo. Čím dlhšie na mňa hľadela a čakala na odpoveď, tým nervóznejšia som bola. Po chvíli som si zhlboka vzdychla a prehovorila: „Minulý týždeň sme sa rozišli.“

Fiona zalapala po dychu. Tvárila sa, akoby ju práve niekto urazil. „Minulý *týždeň*? Pred tým alebo *po* tom, ako si sa presťahovala?“

„Počas sťahovania. V ten večer, keď ste s Drew išli na divadelné predstavenie.“

„Prečo si nám to nepovedala?“ opýtala sa Drew, ktorá bola oveľa zvedavejšia ako jej rozrušená manželka.

„Mala si nám to povedať!“ rozčuľovala sa Fiona. „Sme predsa *kamarátky*!“

„Vlastne o nič nešlo.“ Odovzdane som pokrčila plecami. „Rozišiel sa so mnou cez esemesku. Zrejme sa už stretáva s nejakou babou, ktorú spoznal na Tindri.“ Kamošky mi

venovali smutný pohľad, ale ja som nad tým len mávla rukou. „Som v pohode. Aj tak sme sa k sebe veľmi nehodili.“

Nevymýšľala som si, ale ani slovom som sa nezmienila o hádke, ktorá sa odohrala ešte pred spomínanou esemeskou. *Hádka* bola v podstate prisilné slovo. Pripadalo mi to skôr ako pokrčenie pliec a hodenie bielej vlajky na dávno opustené bojové pole.

„To nemyslíš vážne! *Zase* musíš pracovať nadčasy?“ spýtal sa podráždene. „Dobre vieš, že toto je môj veľký večer. Mala by si tu pre mňa byť.“

Pravdupovediac, na vernisáž jeho diel som celkom zabudla. Bol to umelec – vlastne kovotepec – a táto vernisáž preňho predstavovala niečo ako kariérny zlom. „Prepáč, Nate. Z práce nemôžem odchádzať, ako sa mi zachce.“

Určite ma vtedy zdržalo niečo dôležité, hoci som si už teraz nedokázala vybaviť, čo to bolo. Nasledovala dlhá odmlka a napokon sa spýtal: „Takže takto to bude? Nechcem byť pre teba až na druhom mieste, Clementine.“

„Nie si!“

Áno, bol. Rozhodne bol. Držala som si ho od tela, aby si nevšimol, ako veľmi som na dne. Mohla som naďalej klamať. Mohla som naďalej predstierať, že som v pohode, pretože som *bola* v pohode. Musela som byť. Nepáčilo sa mi, keď si o mňa ľudia robili starosti, keď mali toľko iných problémov. To bolo moje kúzlo, však? O Clementine Westovou si starosti rozhodne robiť nemusíte. Všetko má pod palcom.

Nate si zhlboka vzdychol. „Buď úprimná, Clementine.“ Tá jediná veta mi otvorila oči. Doslova trafil kliniec po hlavíčke. „Si taká uzavretá, že používaš prácu ako ochranný štít. Vlastne ťa ani poriadne nepoznám. Nikoho si nepripustíš k telu. Odmieťaš komukolvek ukázať svoju *zraniteľnosť*. Čo

sa stalo s tým dievčaťom na fotkách? S vodovými farbami za nechtami?“

Bolo fuč, ale to už Nate dávno vedel. Nazdávam sa, že práve preto mi nedal kopačky, keď som naše plány zrušila prvýkrát, lebo stále dúfal, že sa vráti dievča s vodovkami za nechtami, ktoré raz zazrel na jednej fotke v mojom starom byte. Čakal na dievča z minulosti.

„Lúbiš ma vôbec?“ Otázka znela takmer smutne. „Nespomínam si, že by si mi to niekedy povedala.“

„Sme spolu sotva tri mesiace. Nemyslíš, že je na vyznanie lásky trochu priskoro?“

„Takže ku mne vôbec nič necítiš.“

Stisla som pery. „Neviem.“

To bola posledná kvapka.

Tento vzťah sa pre mňa skončil. Skôr než by som povedala niečo, čo by ma zamrzelo, zložila som telefón a napísala mu, že je koniec. Jeho zubnú kefku som mu poslala poštou. Rozhodne som sa nemienila vybrať na výlet do *Williamsburgu*, ak to nebolo nutné.

„Navyše,“ dodala som a siahla som po fľaši predraženého vína, aby som si doliala, „rozhodla som sa, že žiadny vzťah nepotrebujem. Chcem sa sústrediť na svoju kariéru – nemám čas flákať sa s chlapmi, ktorých by som po troch mesiacoch aj tak odkopla. Dokonca ani sex nebol bohvieaký.“ Poriadne som si odpila z vína, aby som spláchla túto krutú pravdu.

Drew ma s údivom sledovala a krútila hlavou. „To ma teda podrž, nevidím žiadnu slzu.“

„Clementine kvôli chlapovi nikdy neplakala,“ prezradila svojej manželke Fiona.

Chcela som namietat, ale okamžite som si zahryzla do jazyka. Bolo by to márne. Fiona mala úplnú pravdu. Málokedy

som plakala a roníť slzy kvôli chlapovi? Ani náhodou. Fiona vždy tvrdila, že je to preto, lebo všetky moje vzťahy stroskotali, a o svojich ex som sa v našich rozhovoroch vždy vyjadrovala ako o nejakých chlapoch – osobách, ktoré v mojich spomienkach neboli ani hodné mena. „To preto, lebo si ešte nikdy nebola zamilovaná,“ povedala mi raz a vtedy možno trafila do čierneho.

„Takže ku mne vôbec nič necítiš,“ zneli Nateove slová.

O láske som vážne nemala ani potuchy.

Fiona nad tým mávla rukou. „Kašli naňho! Nezaslúžil si finančne stabilnú priateľku, ktorá má bohovskú kariéru a k tomu vlastný byt na Upper East Side,“ pokračovala, no vtom si zjavne spomenula na tú druhú záležitosť, o ktorej som sa naozaj nechcela baviť, a stíchla. „Ako sa ti býva v novom byte?“

Môj byt. Už v januári ho s Drew prestali nazývať „tetiným“ bytom, ale ja som sa toho zlozvyku stále nevedela zbaviť. Pokrčila som plecami.

Mohla som kamarátkam prezradiť, že vždy, keď vchádzam do dverí, čakám, že tam uvidím sedieť tetu v jej zelenomodrom kresle, ale to už bolo preč.

Rovnako ako jeho majiteľka.

„Super,“ odvetila som.

Fiona a Drew si navzájom vymenili pohľady. Neverili mi. Nečudo, nebola som ktovieaká klamárka.

„Naozaj super,“ zopakovala som. „Prečo sa musíme stále rozprávať o mne? Podme nájsť toho tvojho slávneho šéfkuchára a presvedčiť ho, aby podpísal zmluvu s diablom.“ Natiahla som sa cez stôl po poslednú datľu a zjedla ju.

„Jasné, len musíme zavolať čašníčku...“ zamrmlala Drew a rozhliadla sa okolo seba, v snahe upútať pozornosť personálu.

Bola však príliš zdvorilá a tichá a nakoniec sa zmožila len na intenzívny pohľad. „Mám proste zdvihnúť ruku alebo... Ako sa to robí v luxusných reštauráciách?“

Drew sa v posledných mesiacoch oveľa aktívnejšie venovala hľadaniu potenciálnych spisovateľov. Neraz som sa však pristihla pri myšlienke, či niektoré z týchto výletov – koncert na Governors Island, divadelné predstavenie, opera, tiktokový influencer, galerijná výstava umelca, ktorý maľuje svojím vlastným telom – pre mňa náhodou nemali slúžiť ako rozptýlenie. Vytrhnúť ma zo slzavého údolia. Až na to, že od smrti mojej tety ubehlo už takmer šesť mesiacov, a ja som žiadnu záchranu nepotrebovala. Bolo mi dobre.

Naozaj.

Lenže presvedčiť o mojom pozitívnom rozpoložení človeka, ktorý ma na vlastné oči po tetinom pohrebe o druhej ráno prichytil v kúpeľni vzlykať spitú do bezvedomia, nebolo jednoduché.

Drew a Fiona ma mali možnosť vidieť aj v tom najhoršom svetle a napriek tomu si nevymazali moje číslo z telefónu. Často som sa dostávala do problémov a nepatrila som medzi osoby, s ktorými sa dalo vždy bez problémov vychádzať, no ani tak sa na mňa nevykašľali. Znamenali pre mňa viac, než by som si dokázala pripustiť. Výlety, na ktoré ma ťahali posledných pár mesiacov, som si zakaždým užila plnými dúškami.

To najmenej, čo som mohla urobiť, bolo pomôcť Drew zohnať čašníčku.

„Nechaj to na mňa,“ povzdychla som si a zdvihla som ruku smerom k obsluhu. Nebola som si istá, či sa má takto upútať pozornosť personálu v luxusnej reštaurácii, ale čašníčka prišla tak či tak. „Mohli by sme si dať...“ nakukla som do dezertného menu.

„Tú rozloženú citrónovú vecičku!“ ozvala sa Fiona.

„Presne to,“ prikývla som, „a mohli by sme sa porozprávať so šéfkuchárom?“ Drew rýchlo vytiahla z kabelky vizitku, ktorú následne podala servírke, a ja som dodala: „Prosím, povedzte mu, že sme z vydavateľstva Strauss & Adder, chceli by sme so šéfkuchárom prebrať obchodnú záležitosť – presnejšie knihu.“

Servírku táto požiadavka vôbec neprekvapila, vzala si vizitku a zastrčila ju do prednej časti čiernej zástery. Zapísala si našu objednávku, povedala, že uvidí, čo sa dá robiť, a zmizla v kuchyni.

Len čo odišla, Drew si pre seba potichu zatlieskala. „Je to tu! Och, cítiš to napätie? Nikdy ma neomrzí.“

Jej nadšenie bolo nákazlivé, hoci mi bol ten kuchár ukradnutý. „Máš pravdu,“ sprisahanecky som na ňu žmurkla. Zrazu mi v kabelke zavibroval telefón. Vytiahla som ho a rozklikla som svoju mailovú schránku. Prečo mi píše jeden z mojich autorov?

Fiona sa naklonila k manželke. „Čo keby sme dali Clem dokopy s tým novým chlapíkom, ktorý sa nastahoval do vedľajšieho bytu?“

„Je to sympaták,“ súhlasila Drew.

„Nie, ďakujem.“ Otvorila som mail. „Nie som pripravená vrhnúť sa po Nateovi do ďalšieho vzťahu.“

„Povedala si, že si sa už cez neho preniesla!“

„Počula si už o termíne *obdobie smútku*? Dočerta,“ dodala som, hneď ako som dočítala mail, a bleskovo som vyskočila zo stoličky. „Prepáčte, dámy, musím bežať.“

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa znepokojene Fiona. „Ešte sme neochutnali dezert!“

Z kabelky, ktorá bola napodobeninou značky Kate Spade, som vybrala peňaženku a vytiahla firemnú kreditnú kartu,

keďže to bol, technicky vzaté, pracovný obed. „Jedna moja autorka na turné práve uviazla v Denveri a Juliette jej neodpovedá na e-mail. Kreditkou zatiahnite obed. Uvidíme sa v práci,“ dodala som ospravedlňujúco, zatiaľ čo si Drew vzala kreditnú kartu.

Tvárila sa zmätene. „Počkaj, čože sa stalo?“ Vrhla rýchly pohľad na kuchyňu a potom sa opäť zadívala na mňa.

„Zvládneš to,“ dodala som, čítajúc ďalší zúfalý mail. Obe som objala, ukoristila som si poslednú vyprázanú guľôčku kozieho syra, spláchla som ju zvyškom vína a otočila som sa k východu...

„Pozor!“ zakričala Drew. Fiona zalapala po dychu.

Neskoro.

Zrazila som sa s čašníkom. Dezert, ktorý držal, letel na jednu stranu a on na druhú. Vystrelila som ruku, aby som dezert zachytila, zatiaľ čo on sa ma snažil prichytiť a potiahnuť späť do vzpriamenej polohy. Zapotácala som sa a on ma podoprel. Na ruke som zacítila jeho pevný stisk.

„Skvelá spolupráca,“ povedal srdečne.

„Vďaka, ja...“ Vtedy som si uvedomila, že moja druhá ruka spočívala na jeho až priveľmi mužnej hrudi. „Och!“ Rýchlo som mu vrátila dezert a odstúpila som. „Je mi to tak ľúto!“ Cítila som, ako sa mi do líc nahrnula červeň. Nedokázala som sa tomuto mužovi pozrieť do očí.

Práve som sa dotýkala úplného cudzinca dlhšie, než to bolo nutné.

„Citrónik?“ spýtal sa.

„Áno, to je náš dezert,“ hlesla som. V tej chvíli už moja tvár hrala všetkými odtieňmi červenej. Pohotovo som sa mu vyhla. „Veľa šťastia,“ popriala som kamarátkam a pobrala sa k východu.

Po dvoch telefonátoch so spoločnosťou Southwest Airlines a o štyri bloky ďalej sa mi podarilo mojej zverenkyňi vyba-
viť náhradnú letenku do jej konečnej destinácie. Zišla som
do stanice metra, aby som sa vrátila do Midtownu, a odtiaľ,
pravdaže, naspäť do práce. Medzičasom som sa z mysle snaži-
la vytesniť silné zovretie sympatického čašníka, pevnosť jeho
hrude a spôsob, akým sa ku mne naklonil – *ozaj* sa ku mne
naklonil? Vyzeralo to, akoby ma odniekiaľ *poznal*. Alebo som
si to len v dôsledku kombinácie značného množstva alkoholu
a stresu nahovárala?

Strauss & Adder

UŽ KEĎ SOM PRVÝ RAZ prešla cez kamenný oblúk do budovy na tridsiatej štvrtej ulici a vyviezla sa chrómovým výtahom na siedme poschodie, tušila som, že vydavateľstvo Strauss & Adder je výnimočné. Dokonca aj interiér bol ako vytrhnutý z nejakého románu. Budova sa pýšila obrovskými dverami, ktoré sa otvárali do malej vstupnej haly s bielymi regálmi plnými kníh, či už tými, ktoré vydalo samotné vydavateľstvo, alebo tými, ktoré jednoducho všetci milovali. Vyblednuté kožené kreslá stáli priamo oproti vám a lákali vás, aby ste sa uvelebili na ich poduškách, otvorili si niektorú z knížiek a ponorili sa do celkom iného sveta.

Strauss & Adder bolo malé, ale vplyvné vydavateľstvo v New Yorku, ktoré sa špecializovalo na vydávanie beletrie, biografii, motivačnej literatúry či kuchárok, ale najviac ho preslávili cestovateľské príručky. Ak by ste potrebovali sprievodcu, zaručene ste sa mohli obrátiť na malé cestovateľské príručky od Strauss & Adder, ktoré turistov informovali

o najlepších reštauráciách aj v tých najvzdialenejších kútoch cudzích miest, kde by ste sa napriek tomu cítili ako doma.

Publicistiku by som mohla robiť kdekoľvek – a pravdepodobne by som dostala aj lepšie zaplatené –, ale v žiadnej technologickej firme ani inom korporátnom pekle by som sa nedostala k cestovateľským knihám zdarma. Bolo také krásne chodiť každý deň po chodbe lemovanej všakovakými knihami o Ríme, Bangkoku a Antarktíde, cítiť čarovnú vôňu starého papiera, ktorá bola pre mňa ako parfum. Ja sama som necítila túžbu napísať knihu, ale páčila sa mi predstava, ako nejaký starý či dávnozabudnutý turistický sprievodca rozpráva o katedrálach a chrámoch niekdajších bohov. Páčilo sa mi, ako kniha, príbeh alebo správne zoradené slová vo vete spôsobia, že sa vám začne cnieť za miestami, ktoré ste nikdy nenavštívili, a za ľuďmi, s ktorými ste sa nikdy nestretli.

Redakcia pozostávala z otvoreného interiéru, ktorý bol zo všetkých strán obklopený policami s knihami siahajúcimi od podlahy až po strop. Celý priestor ladený dobiela pôsobil čisto a príjemne. Všetci zamestnanci a zamestnankyne mali vlastnú napoly uzavretú kóju, každý stôl hral pestrými farbami, pretože si na ňom všetci vystavovali svoje obľúbené dekorácie – umelecké diela, rôzne figúrky a zbierky kníh. Moja kója bola najbližšie k šéfkinej kancelárii. Nadriadení totiž dostali kancelárie so sklenenými dverami, a hoci mali naoko rovnaký nedostatok súkromia, prinajmenšom nemuseli na rozdiel odo mňa počuť Juliette v kóji oproti mne, ako znovu fňuká kvôli tomu kreťenovi, s ktorým sa už desať mesiacov neustále schádzala a rozchádzala, jej Romeovi menom Rob. (Do riti s Romeo-Robom.)

Aspoňže sme cez sklenené steny ich kancelárií videli, že sú v pondelok o druhej popoludní už rovnako mimo ako my ostatní.

A predsa sme tu všetci sedeli, lebo naša láska ku knihám bola silnejšia.

Kým sa Fiona vrátila z reštaurácie, stihla som rozposlať kopeček e-mailov.

„Dezert bol naozaj fantastický,“ oznámila mi, prehrabávajúc sa v kabelke. Podobne ako zvyšok dizajnérov, aj Fiona bola vykázaná do pochmúrneho, pavučinami obrasteného kúta poschodia, kam riaditeľstvo zvyklo strkať „svojich drahocenných umelcov“. Najmenej traja dizajnéri museli začať užívať vitamín D, naozaj tam bola hrozná tma. „Fantastický ako náš šéfkuchár.“

„Mrzí ma, že som to prešvihla,“ zatvárila som sa ospravedlňujúco.

Fiona pokrčila plecami a vrátila mi kreditnú kartu.

„Stretla si ho. Pamätáš? Skoro si ho prevalcovala.“

Na chvíľu som sa odmlčala. Pred očami sa mi vynorila živá spomienka na jeho mocné zovretie a, samozrejme, pevnú a teplú hrud.

„To... bol *on*?“

„V plnej kráse. Je to poklad. Vážne milý – ozaj, podarilo sa ti zachrániť svoju autorku pred potenciálnym infarktom?“

„Samozrejme,“ odvetila som a vytrhla sa zo zamyslenia. „Pochybovala si o mne niekedy?“

Fiona pokrútila hlavou. „Obdivujem ťa.“

Začudovane som sa na ňu pozrela. „Prečo?“

„Kedykoľvek sa niečo zomelie, ihneď dobehneš a vyriešiš to. Priamo a bez zaváhania. Myslím, že práve preto ťa Drew tak žerie,“ dodala šeptom. „V porovnaní s mojím chaosom si ako excelovská tabuľka.“

„Skrátka mám rada poriadok,“ prehodila som. Hneď nato sa Fiona pustila do rozprávania o všetkom, čo som po svojom

odchode zmeškala. Vraj za šéfkuchárom prišiel s ponukou, aby napísal knihu, aj niekto z vydavateľstva Faux (zrejme to bol Parker Daniels), rovnako aj ktosi z vydavateľstva Simon & Schuster, HarperCollins a dokonca aj Macmillan. Mala podozrenie, že ich bolo dokonca ešte viac.

Potichu som zapískala. „Drew má silnú konkurenciu.“

„Veru. Už sa neviem dočkať, ako nebude hovoriť o ničom inom,“ utrúsila uštipačne. Pozrela na svoje smarthodinky na zápästí a zastonala. „Asi by som sa mala vrátiť do jaskyne. Dáme večer kino? Tuším už vyšiel ten romantický film o dvoch zabijakoch, ktorí sa do seba zamilujú.“

„Nevadí, ak sa nezúčastním? Ešte stále vybaľujem. Máš účtenku?“ spýtala som sa a Fiona vyhrabala z kabelky malý lístok s vyúčtovaním nášho obeda. Keď odišla do tmavej a vlhkej časti poschodia, vkrázila som do Rhondinej kancelárie, aby som jej účtenku odovzdala, hoci tam práve nebola.

Väčšina vyššie postavených zamestnancov – vrátane Reginalda Straussa – mala na stenách a po stoloch fotografie svojich rodín, dovoleníek a iných zážitkov. Rhondina kancelária bola vyzdobená fotografiami slávnych osobností na krstoch kníh a podujatiach na červenom koberci. Ocenenia za úspechy sa jej hromadili na policiach, kde by mali patriť darčeky od vnúčat. Každá fotografia jasne odzrkadľovala život, ktorý si vybrala. Vždy, keď som vstúpila do jej kancelárie, predstavovala som si, ako sedím v jej oranžovom kresle a žijem práve takýto život.

Zrazu sa otvorili sklenené dvere kancelárie a do miestnosti vošla Rhonda Adderová v celej svojej kráse. „Clementine! Konečne máme piatoček, však?“ vyhlásila veselo. V čiernom nohavicovom kostýme a lodičkách s kvetinovou potlačou vyzerala výborne, odvážne sivé mikádo mala odhrnuté z tváre pomocou sponky.

Vždy, keď Rhonda vošla do miestnosti, okamžite ju ovládla. Všetky hlavy sa otáčali. Všetky rozhovory utíchli.

Bola rovnako brilantná, ako aj ohromujúca – riaditeľka marketingu, propagácie a spoluvydavateľka – začínala v poradnej PR firme v SoHo, kde prepisovala bulvárne klebety a vybavovala telefonáty všelijakých telemarketérov. A teraz plánovala a koordinovala knižné kampane pre najväčšie mená v biznise. Bola *ikonou* knižného sveta. Všetci túžili byť ako ona. Ani ja som nebola výnimkou.

Rhonda Aderrová žila usporiadaný život. Mala plán, ciele a presne vedela, ako ich dosiahnuť.

„Ahoj, Rhonda. Mrzí ma, že som sa toľko zdržala na obede,“ ospravedlnila som sa rýchlo.

Šéfka nad tým len mávla rukou. „Netráp sa, Clementine. Všimla som si, ako si vyriešila ten letiskový incident Adairy Lynnovej.“

„Chúďa, má skutočne *ohromnú* smolu.“

„Hneď ako sa vráti z turné, pošleme jej kvety.“ Rhonda otvorila zásuvku a vytiahla vrecúško mandlí v čokoláde.

„Postarám sa o to. Obed som zaplatila z firemnej karty,“ dodala som a položila na stôl účtenku aj kreditnú kartu. Rhonda si ich prezrela a zvrátila obočie. „Drew vraj zháňa autora pre nový projekt.“

„Aha. Mandľu?“ Posunula ku mne vrecko.

„Ďakujem.“ Vytiahla som jednu, sadla si na vŕzgajúce kreslo oproti nej a informovala ju o popoludňajších udalostiach – o dohodnutých rozhovoroch, o pozmenenom harmograme, o nových podujatiach v kníhkupectve. S Rhondou sme pracovali ako dobre namazaný stroj. Nie nadarmo mi všetci hovorili, že som jej zástupkyňa – a ja som v kútiku duše dúfala, že sa tie klebety jedného dňa naplnia.

Rhonda odložila mandle a obrátila sa k počítaču. Vstala som. Týmto som považovala naše stretnutie za ukončené, teda až pokým som nezačula jej hlas: „Všimla som si, že si zrušila svoju žiadosť o dovolenku. Je všetko v poriadku?“

„Áno, pravdaže.“ Snažila som sa udržať si ľahostajný výraz a rukou som si uhladila predok pokrčenej blúzky. Na konci leta sme sa s tetou vždy vybrali na každoročný výlet do zahraničia – jedno leto do Portugalska, ďalšie do Španielska, potom do Indie či Thajska alebo Japonska – môj pas bol preplnený všetkými možnými krajinami, ktoré sme spolu za tie roky navštívili. Od nástupu do Strauss & Adder som si každý august brala dovolenku ten istý týždeň, takže Rhonda si, pravdaže, ihneď všimla, že som sa tento rok rozhodla nevycestovať. „Usúdila som, že by bolo oveľa efektívnejšie stráviť svoj voľný čas pracovne. Nikam nepôjdem.“

Už nikdy.

Zvláštne sa na mňa pozrela. „Žartuješ? Clementine, za celý rok si si nezobrala ani jediný deň voľna.“

„Čo na to povedať? Milujem svoju prácu.“ Usmiala som sa, pretože to *bola* pravda. Svoju prácu som milovala a dokázala ma slušne rozptýliť od všetkých... *starostí*. Ak som sa poriadne sústredila na prácu, smútok ma obchádzal okľukou. Neostával mi naň žiaden čas.

„Aj ja mám svoju prácu veľmi rada, ale napriek tomu som si tento rok dopriala dovolenku na Maldivách. Mali tam skvelú masérku – môžem ti posunúť číslo, ak by si si to nakoniec rozmyslela.“

Ako keby som si to mohla dovoliť. Vlastne, keď mi teraz patrí tetin byt, teoreticky by som takýto výlet finančne zvládla. Prinútila som sa k úsmevu. „Som v pohode. Vážne. A okrem toho, v ten istý týždeň vychádza *Jesenný Boston* a sama dobre

vieš, aký je náš autor puntičkár. Radšej budem poruke, nemyslím, že by Juliette...“

„Clementine,“ prerušila ma. „Vezmi si tú poondiatu dovolenku. Na to ju máš.“

„Ale...“

„Tvoja žiadosť o zrušenie dovolenky sa oficiálne zamieta.“

„Napriek tomu na dovolenku nepôjdem,“ vyhlásila som a snažila som sa nespanikáriť. „Už mi vrátili peniaze za letenky!“

Pozrela na mňa cez okuliare s červeným rámom. „V tom prípade máš dva mesiace na to, aby si vymyslela, čo chceš podniknúť. Polovicu našich kníh tvoria cestovné príručky – požičaj si jednu. Som si istá, že ťa inšpirujú. Ver mi, dovolenku potrebovať budeš.“

„Dovolím si nesúhlasiť.“

Namiesto odpovede sa s povzdychom opäť otočila so stoličkou ku mne a zložila si okuliare. Viseli jej na koráľkovom remienku okolo krku. „V poriadku. Zatvor dvere, Clementine, a sadni si.“

Dokelu! V tichosti a trochu nesmelo som urobila, o čo ma Rhonda požiadala.

Keď ma naposledy vyzvala, aby som zavrela dvere a sadla si, dozvedela som sa, že vyrazila marketingovú dizajnerku. Opatrne som sa znova posadila. „Stalo sa niečo?“

„Nie. Nuž, áno, ale nič strašné.“ Šéfka si ponatáhovala prsty a venovala mi dlhý váhavý pohľad. Nosila tmavú špirálu a ešte tmavšie očné linky, ktoré jej pohľad vždy zintenzívnili. „Sľub mi, že udržíš tajomstvo, Clementine. Aspoň dovtedy, kým nepríde ten správny čas.“

Narovnala som sa. Určite to bude niečo veľké. Išlo o novú knihu? Memoáre celebrity? Predával Strauss spoločnosť? Dal Michael z personálneho oddelenia konečne výpoveď?

„Koncom leta plánujem odísť do dôchodku, ale chcem odísť len s vedomím, že je vydavateľstvo Strauss & Adder v dobrých rukách.“

Zdalo sa mi, že zle počujem. „Ty sa... chystáš odísť do *dôchodku*?“

„Presne tak.“

Nevedela som, čo na to povedať.

Nejestvovali slová, ktorými by som opísala svoj hlboký... smútok? Sklamanie? Strauss & Adder bez Rhondy bol ako telo bez duše alebo polica bez kníh. *Vybudovala* túto spoločnosť so Straussom – mala na svedomí každý jeden bestseller za posledných dvadsať rokov.

Skutočne sa chystala opustiť firmu, ktorú vlastnoručne vybudovala?

„Nepozeraj sa tak na mňa,“ povedala mi s nervóznym smiechom. Ešte nikdy som ju nevidela nervóznou. Takže nežartovala. „Obávam sa, že môj čas v tomto vydavateľstve sa naplnil. Nehodlám však odísť, ak by sa mala táto loď bezo mňa potopiť. Dala som do toho priveľkú časť svojho života,“ dodala, akoby to nebolo jasné už len z názvu spoločnosti. „Zatiaľ to však vieš len ty a Strauss. Bola by som veľmi vďačná, ak by to tak ostalo. Ktovie, aké pirane táto informácia priláka.“

Vyschlo mi v ústach a zatočila sa mi hlava. „D-dobre.“

„Zatiaľ chcem, aby si sa toto leto ujala vedenia pri realizácii väčšiny projektov a akvizícií, aby sme zistili, ako ti to pôjde. Samozrejme, že budem na všetkých stretnutiach, ale nazvime to skúšobným obdobím.“

„Aby si zistila, či aj po tvojom odchode pôjde všetko ako po masle?“

Chvíľu na mňa zmätene hľadela a potom sa rozosmiala. „Ale nie, drahá, nahradíš ma!“

Keby som práve nesedela, okamžite by sa mi podlomili kolena. Mám nahradiť Rhondu Adderovú? Počúvala som len na pol ucha, kým mi rozprávala, ako tvrdo pracujem, aká som vzorná, že som presne taká žena, akou bola ona v mojom veku, a že toto je príležitosť, pre ktorú by vraždila. Ako si lepšie zaistiť budúcnosť, než dať budúcnosti šancu uspieť?

„Budeš zodpovedná za moju polovicu firmy. Keď sme so Straussom zakladali túto spoločnosť, prevzala som funkciu riaditeľky marketingu, ako aj spoluvydavateľky, pretože sme v tom čase boli len malé vydavateľstvo a nikomu inému by som to vtedy nezverila. Koniec koncov, oni nie sú ja,“ dodala.

„Podľa toho, ako ti to pôjde počas leta, som sa rozhodla navrhnuť tvoje meno na pozíciu novej riaditeľky marketingu. Si tu najdlhšie z celého tímu, takže si myslím, že moje rozhodnutie je spravodlivé – nehovoriac o tom, že by som bola hlúpa, keby som to neurobila.“

Nevedela som, čo na to povedať.

Ukázalo sa, že Rhonda žiadnu odpoveď ani neočakávala. Bez toho, aby ešte niečo povedala, si len nasadila okuliare a vrátila sa k svojmu počítaču. „Kým nastúpiš na novú pracovnú pozíciu, očakávam, že sa zastavíš u mojej masérky na Maldivách.“

Ústa sa mi otvorili dokorán. Namiesto slov som len ticho zapišťala. Zo všetkých tých informácií sa mi čoraz väčšmi motala hlava.

„Mohla by si mi poslať zoznam pracovných stretnutí na budúci týždeň? Čosi mi hovorí, že Juliette zasa zabudne.“

To bol môj signál na odchod.

Keď som sa dvíhala z gauča, modlila som sa, aby sa mi nepodlomili nohy. „Idem na to,“ odpovedala som a opustila som jej kanceláriu.

V duchu som spracovávala, čo sa práve stalo. Najskôr mi Rhonda zamietla žiadosť o zrušenie dovolenky a potom mi prezradila, že sa chystá odísť do *dôchodku*? A ja som hlavná kandidátka na pozíciu *šéfky* oddelenia?

Rozbolela ma hlava.

Moja kója bola hneď oproti jej dverám – vzdialená tak tri metre. Pôsobila čisto a upratane – takýto priestor Drew označovala „na jednu škatuľu“. To znamená, že ak by som náhodou dostala padáka, na zbalenie všetkých svojich vecí by mi stačila jediná škatuľa. Pravdaže, nemala som v pláne *odísť* – bola som tu už sedem rokov. Jednoducho som nevlastnila veľa vecí, ktoré by som si túžila vystaviť. Moju pracovňu zdobilo zo pár fotografií, niekoľko akvarelových pohľadníc z okolia New Yorku – jazero v Central Parku, Brooklynský most z Dumba, cintorín v Queense –, malá figúrka Williama Shakespeara, zberateľská škatuľa s dielami sestier Brontëových a exlibris podpísaný autorom, ktorého meno som si už nepamätala ani nedokázala prečítať.

Posadila som sa na svoju stoličku, bolo mi nevoľno a prvýkrát za sedem rokov som mala pocit, akoby som sem ani nepatrila. Rhonda Adderová odchádzala *do dôchodku*.

A chce, aby som nastúpila na jej miesto.

Obľial ma studený pot. Začala som panikáriť.

O chvíľu sa Juliette – útla dáma s blond vlasmi zapletenými do vrkoča, veľkými bledými očami a čerešňovočerveným rúžom – posmrkávajúc vrátila do svojej kóje, oči mala červené a viditeľne opuchnuté. Sadla si za stôl. „Z-zasa sme sa rozišli...“

Neprítomne som spod stola vytiahla balíček vreckoviek a jednu som jej ponúkla. „To je drsné, dievča.“